

Sygn. akt IX Ka 1916/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogna Kuczyńska

Sędziowie: SSO Anna Szeliga

SSO Tomasz Nowak (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2014 roku

sprawy I. W.

oskarżonej o przestępstwo z art.284 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku- Zdroju

z dnia 5 listopada 2013 roku sygn. akt II K 866/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonej I. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. Akt IX Ka 1916/13

UZASADNIENIE

I. W. oskarżona została o to, że:

I. W dniu 4 października 2007 roku w K. w woj. (...) przywłaszczenia powierzone jej przez W. B. (1) pieniądze w kwocie 27.700 złotych pochodzące z wypłaconego mu odszkodowania z tytułu wypadku drogowego, w ten sposób, że mając jego pełnomocnictwo do dysponowania jego rachunkiem bankowym przelała wymienioną kwotę pieniędzy na swoje konto bankowe a następnie nabyła za nie fundusze inwestycyjne dotychczas nie zwracając tej gotówki pomimo wielokrotnych monitów opiekuna prawnego W. B. (1), który aktualnie jest ubezwłasnowolniony, działając na jego szkodę tj. o przestępstwo z art. 284§2 kk

II. W dniu 10 października 2007 roku w K. w woj. (...) przywłaszczenia powierzone jej przez W. B. (1) pieniądze w kwocie 32.600 złotych pochodzące z wypłaconego mu odszkodowania z tytułu wypadku drogowego, w ten sposób, że mając jego pełnomocnictwo do dysponowania jego rachunkiem bankowym przelała wymienioną kwotę pieniędzy na swoje konto bankowe a następnie nabyła za nie fundusze inwestycyjne dotychczas nie zwracając tej gotówki pomimo wielokrotnych monitów opiekuna prawnego W. B. (1), który aktualnie jest ubezwłasnowolniony działając na jego szkodę tj. o przestępstwo z art. 284§2 kk

Sąd Rejonowy w Busku Zdroju wyrokiem z dnia 5 listopada 2013 roku uznał oskarżoną I. W. za winną tego, iż w dniu 4 października 2007 roku w K. woj. (...) zabrała w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 27. 700 złotych na szkodę W. B. (1), który z powodu zespołu otępiennego z konfabulacji zaburzeniami orientacji auto i allopsychicznej nie był w stanie kierować swym postępowaniem - w ten sposób, że po uprzednim uzyskaniu pełnomocnictwa dysponowania jego rachunkiem bankowym przelała wyżej wymienioną kwotę pieniędzy na swoje konto bankowe tj. przestępstwa z art. 278§1 kk i za to z mocy tegoż artykułu oraz art.33§1,2 i 3 kk skazał ją na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy określeniu jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych, w ramach czynu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia oskarżoną I. W. uznał za winną tego, iż w dniu 10 października 2008 roku w K. woj. (...) zabrała w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 32. 600 złotych na szkodę W. B. (1), który z powodu zespołu otępiennego z konfabulacjami, zaburzeniami orientacji auto i allopsychicznej nie był w stanie kierować swym postępowaniem - w ten sposób, że po uprzednim uzyskaniu pełnomocnictwa dysponowania jego rachunkiem bankowym przelała wyżej wymienioną kwotę pieniędzy na swoje konto bankowe tj. przestępstwa z art. 278§1 kk i za to z mocy tegoż artykułu oraz artykułu 33§1 , 2i 3 kk skazał ją również na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy określeniu jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych,

II. na podstawie art. 85 kk oraz art. 86§1 i 2 kk tytułem kary łącznej wymierzył oskarżonej 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy określeniu jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych,

III. na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt. 1 kk i art. 72§2 kk orzeczoną oskarżonej karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata zobowiązując ją jednocześnie do naprawienia szkody przez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego W. B. (1) do rąk jego opiekuna prawnego kwoty (...) (sześćdziesięciu tysięcy trzysta) złotych w terminie jednego roku od daty uprawomocnienia się niniejszego wyroku,

IV. zwolnił oskarżoną w $\frac{3}{4}$ od uiszczenia kosztów sądowych zasądzając od niej na rzecz Skarbu Państwa 556 (pięćset pięćdziesiąt sześć) złotych.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonej, który zaskarżył na podstawie art. 425§1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk wyżej wymieniony wyrok w całości i na podstawie art. 427§1i art.438 pkt 3 kpk zarzucił rozstrzygnięciu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżona miała w czasie dokonywania obu zarzucanych jej czynów świadomość realizacji znamion strony przedmiotowej czynu zabronionego określonego w art. 278 §1 kk, w związku z czym zachowanie jej stanowiło realizację znamion typu czynu zabronionego określonego w art.278 §1 kk, do których należy umyślność, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika że oskarżona działała w usprawiedliwionym okolicznościami przekonaniu, że otrzymała od brata przedmiotowe pieniądze na podstawie ustnej umowy darowizny i że dysponuje nimi na podstawie tytułu prawnego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelację obrońcy oskarżonej I. W. uznać należy za oczywiście bezzasadną, co oznacza, iż brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów w niej podniesionych.

Sąd Rejonowy zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób prawidłowy, pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych. Ustalenia bowiem Sądu odpowiadają prawdzie materialnej i wynikają z logicznej analizy dowodów. Poddał ocenie wszystkie dowody zebrane w sprawie, zarówno te na korzyść jak i niekorzyść oskarżonej, co znalazło swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku.

Sąd I instancji zapoznał się ze wszystkimi dowodami, jakie strony mu przedstawiły, rozważył je wszystkie w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary odmawia i z jakiego powodu.

Podkreślić należy, że podstawą prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, a co za tym idzie podstawą wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, przy czym Sąd wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Podnieść też należy, że Sąd Rejonowy dokładnie i obszernie swoje stanowisko uzasadnił w sporządzonym uzasadnieniu.

Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu Sądu Rejonowego. Sąd I instancji dokładnie wskazał dlaczego zachowanie oskarżonej stanowi przestępstwa zaboru w celu przywłaszczenia. Sąd I instancji słusznie odmówił wiary oskarżonej, która utrzymywała, iż nie zagarnęła bezprawnie pieniędzy należnych jej bratu W. B. (1) wypłaconych mu jako odszkodowanie z tytułu wypadku drogowego i że pokrzywdzony podarował te pieniądze jej oraz jej mężowi S. oraz upoważnił ich do dysponowania swym kontem bankowym. Zgromadzony materiał dowodowy przez Sąd I instancji prawidłowo ocenił jako pozostający w rzeczywistej sprzeczności z argumentacją oskarżonej.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił dowody w postaci bogatej dokumentacji medycznej wraz z opinią biegłego lekarza psychiatry A. K., z których to wynika, iż pokrzywdzony W. B. (2) miał całkowicie zniesioną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem z powodu zespołu otępiennego z konfabulacjami i orientacjami auto i allopsychicznej. Słusznie przyznał wiarę dodatkowej opinii, w której ten sam biegły lekarz psychiatra stwierdził, iż na niezdolność pokrzywdzonego do rozpoznania czynu i pokierowania swym postępowaniem miał wpływ wypadek komunikacyjny, nie zaś upadek z łóżka podczas pobytu pokrzywdzonego w szpitalu w M., który miał mieć miejsce po dacie 6 lutego 2006 roku.

Słusznie Sąd Rejonowy odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej, która twierdziła, iż pokrzywdzony w obecności pracownika banku mając pełną świadomość swego postępowania otworzył rachunek i udzielił pełnomocnictwa oskarżonej, oświadczając przy tym mężowi oskarżonej – S. W., iż daruje im całą otrzymaną z tytułu odszkodowania kwotę w ramach wdzięczności, za pomoc którą mu udzielali w życiu. Również z wyjaśnień oskarżonej i zeznań jej męża wynikało, iż W. B. (1) o własnych siłach udał się wraz z nimi z parkingu do placówki banku, będąc przy tym w pełni świadomy. Powyższym wyjaśnieniom i zeznaniom przeczą zeznania bezstronnego, obiektywnego świadka J. P., pracownika banku (...) SA. Z tych zeznań bezspornie wynika, iż pokrzywdzony przybył do banku na wózku inwalidzkim, nie odzywał się, jak również według świadka nie do końca pokrzywdzony rozumiał w jakim celu znalazł się w banku. Według zeznań J. P. wynika, iż oskarżona oświadczyła, iż chce wraz ze swym mężem być upoważniona do dysponowania rachunkiem pokrzywdzonego, ponieważ mają zabrać brata do siebie, a W. B. (1) nie może osobiście z niego korzystać ze względu na stan zdrowia. Sąd Rejonowy wyczerpująco ustalił bazując na zeznaniach wiarygodnego i bezstronnego świadka będącego pracownikiem banku przebieg zdarzeń, które miały miejsce w banku (...) SA.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż W. B. (2) nie był zdolny do pokierowania swoim postępowaniem i do udzielenia oskarżonej oraz jej mężowi S. W. pełnomocnictwa do dysponowania otworzonym dla niego rachunkiem bankowym, gdyż nie był świadom tego co robi.

Słusznie Sąd I instancji ustalił, iż pokrzywdzony nie był wówczas ubezwłasnowolniony i w świetle prawa cywilnego do momentu ubezwłasnowolnienia podejmowane przez niego czynności formalne należało traktować jako skuteczne w świetle prawa cywilnego lecz został pokrzywdzony perfidnie wykorzystany dzięki sprytowi i operatywności oskarżonej, która z całą pewnością miała pełną świadomość stanu zdrowia pokrzywdzonego, który w istocie rzeczy nie był w stanie podejmować żadnych decyzji, a zatem jako chybiony należy uznać pogląd skarżącej, iż oskarżona działała w błędzie (art. 28 § 1 kk), oraz milczącemu pozwoleniu pracownika banku.

Prawidłowo Sąd Rejonowy również stwierdził, iż I. W. wspomagała brata czyniąc starania o przyznanie mu odszkodowania z tytułu wypadku jakiemu uległ. Odwiedzała również brata z częstotliwością około dwóch razy w miesiącu czyniąc wydatki na artykuły spożywcze które przywoziła bratu, co wynika ze zgodnych zeznań J. O.,

A. W. i I. O. – pracownikach (...) w Ł.. Słusznie Sąd zaznaczył, iż wydatki, które poczyniła oskarżona na rzecz pokrzywdzonego chcąc je odzyskać powinna kierować w sposób legalny, np. poprzez wystąpienie z określonym żądaniem do opiekuna prawnego W. B. (1). Oskarżona wraz z mężem twierdzą, iż kwoty które przelali z konta pokrzywdzonego na własne zostały spożytkowane na spłatę długów, wydatki i utrzymanie brata. Nie zostało to jednak w żaden sposób udokumentowane poprzez sporządzenie przez oskarżoną listy wydatków na rzecz W. B. (1).

Sąd I instancji bezspornie ustalił, iż kwota wypłacona w ramach odszkodowania z wypadku komunikacyjnego pokrzywdzonego została przelana na konto oskarżonej, a następnie spożytkowana przez oskarżoną poprzez zakup funduszy inwestycyjnych. Oskarżona po kradzieży środków z konta brata czyniła również starania aby Sąd uczynił ją prawnym opiekunem ubezwłasnowolnionego pokrzywdzonego i tym samym aby móc decydować o majątku brata.

Sąd Okręgowy w całości przychylił się do stanowiska Sądu Rejonowego, iż wina oskarżonej nie budzi wątpliwości, zaś zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do stwierdzenia, że I. W. dopuściła się dwóch przestępstw z art. 278 § 1 kk.

Również wymierzona obwinionemu kara jest adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego i wagi przypisanemu mu czynu.

Reasumując powtórzyć należy, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów i należycie swoje stanowisko uzasadnił. Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd I instancji dokonał prawdziwych ustaleń faktycznych w sprawie, które Sąd Okręgowy w pełni aprobuje. Tym samym nie są zasadne zarzuty zawarte w apelacji, kwestionujące prawidłowość ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, a apelację skarżącą należy uznać za gołosłowną i nieprzekonywującą polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami Sądu I instancji a oparta jest na wyjątkowo tendencyjnej i nieobiektywnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Mając powyższe na uwadze należało, na podstawie art. 437§1 kpk orzec, jak w punkcie pierwszym wyroku, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacyjnych.

Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 636§1 kpk oraz art. 2, art. 1 pkt. 2 i art. 3 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 23. VI. 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonej I. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260,00 (dwieście sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przy czym na powyższą kwotę składa się : 240 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz 20 zł zryczałtowanej równowartości wydatków za II instancję.

W tych względów orzeczono jak wyżej.

(SSO Tomasz Nowak) (SSO Bogna Kuczyńska) (SSO Anna Szeliga)